

Kouzelná Riviéra

Najděte si čas na to,
co vás činí šťastnými...

Jennifer Bohnet

Kouzelná Riviéra

Copyright © Jennifer Bohnet 2020.

First published worldwide in English by Boldwood Books Ltd.

Translation rights arranged through Plima d.o.o. and The Agency srl di Vicki Satlow.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jana Žlábková, 2025

Cover © Lexie Sims, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5833-3 (pdf)

Jennifer Bohnet

Kouzelná Riviéra

přeložila Jana Žlábková

S láskou věnováno Richardovi

Prolog

Jednoho nedělního odpoledne na konci března bloudila neklidná Amy Martinová vilou Belle Vue a utápěla se v lítostivých vzpomínkách. Dnešní páté výročí otevření vily bylo v mnoha ohledech sladkobolné. Prošla kuchyňskými dveřmi a zůstala stát na terase, z níž bylo přes zahrady v dálce vidět Středozemní moře třpytící se v poledním slunci. Vila Belle Vue se nacházela vysoko na kopcích za Cannes a patřila mezi menší domy postavené v období zvaném belle époque, které měly úžasnou vyhlídku na moře a na pohoří Esterel.

Amy tam stála, zhluboka se nadechovala a vděčně se rozhlížela po okolí. Kolem ní se linula vůně mimózy a jemně ji hladil svěží větřík vanoucí na pevninu. Amy si v duchu říkala, tak jako mockrát předtím, že život dokáže člověka nečekanými změnami a zvraty pořádně překvapit. Někdy nepřijemně. Někdy příjemně.

Když zemřela teta Tasha, starší sestra Amyiny matky Fleur, byla Amy moc smutná, a pak s údivem zjistila, že jí zanechala Belle Vue. Vilu, jež pro ni byla jakousi záchranou. Sestry si byly po celý život hodně blízké, ale Fleur se po svatbě držela poblíž domova, zatímco Tasha se vydala se svou životní láskou do Francie a brala všechno, co jí mohla nabídnout. Amy vzpomínala, jak rodina mnohokrát trávila léto ve vile Belle Vue a jak poslouchala sestry, které vyprávěly o svém výstředním dětství ve volné přírodě v Somersetu.

Fleur předčasná smrt její sestry nesmírně zasáhla a vždycky jí prý bylo jasné, že vilu zdědí Amy, protože ji bezdětná Tasha velmi milovala. „Jen nikdo nečekal, že se to stane tak brzy,“ dodávala uzavřeně.

V den, kdy Amy notář předal klíče, se procházela sama po děsivě tiché vile a při představě, že teď patří jí, se nemohla ubránit slzám. Slzám smutku, ale i pocitu viny. Během posledních let nevidala Tashu příliš často. Pravidelně si volaly a od Fleur dostávala zprávy o životě Tashy a později o její nemoci, ale navštěvovala ji jen zřídka. Většinou se vymlouvala, že má moc práce, což bohužel nebyla úplná pravda. Po poslední návštěvě v nemocnici zaplavil její tělo bolestný pocit viny. A zároveň cítila obrovskou vděčnost, protože vila Belle Vue jí umožnila ukončit bývalý život a začít nanovo. Ale věděla, že je to přímý důsledek smrti Tashy, což byl fakt, který přijímala a snášela nesmírně těžce. Vpravdě hořkosladké dědictví.

Tasha po smrti manžela Francoise změnila Belle Vue v hotel, který řídila velmi úspěšně, a Amy věděla, že si vila bude muset vydělávat na provoz i v budoucnosti. Nechtěla čekat, až se objeví náhodní turisté hledající ubytování, a rozhodla se, že se zaměří na celoroční nabídku krátkodobého útočiště pro spisovatele a malíře. Díky tomu mohla přesně určit, kolik bude mít práce, a navíc si nemusela dělat starosti s neočekávanými a nežádoucími lidmi, kteří by v kteroukoli denní i noční hodinu klepali na dveře.

Během let se v návštěvní knize nahromadila spousta komentářů, v nichž hosté psali, že v nich dům vyvolal úžasný pocit a že je v tom místě nesmírně poklidná atmosféra. A někteří dokonce nazývali vilu malým francouzským rájem. Amy sama sobě slíbila, že udělá vše, co je v jejích silách, aby uchovala příjemné prostředí, které Tasha mistrně vytvořila ve vile i kolem ní, a zároveň se rozhodla dodat místu mnohé ze své vlastní osobnosti.

Po pěti letech věděla, že může být hrdá na vše, čeho v Belle Vue dosáhla. Penzion proslul jako oblíbené útočiště pro umělce a spisovatele a její hosté zanechávali v návštěvní knize jen samou chválu

a pořád se vraceli. Předchozího roku přijela jedna spisovatelka čtyřikrát a říkala, že tam za týden pobytu napíše víc než doma za měsíc. Amy věděla, že Tasha by měla radost a moc by ji těšilo, jak penzion našel mezeru na trhu a velmi se mu daří.

Amy se otočila směrem ke kuchyni, vzala z prádelníku fotografii tety a něžně se jí dotkla. Vděčila Tashe za spoustu věcí. Opatrně fotku postavila zpátky. Ale jak by měla svou vděčnost projevit? Tasha jí často vtloukala do hlavy, že „je snadné brát, ale vždycky je třeba i dávat“. Amy bylo jasné, že kdyby Tasha ještě žila, určitě by podporovala názor, že je třeba „chovat se laskavě i k cizímu člověku“, jenž se snad denně objevoval v sociálních médiích.

Amy se usmála, když si vzpomněla, jak Tasha nadšeně přijímala sociální média, připojovala se ke skupinám, podporovala jejich společné zájmy a na facebooku měla stovky přátel. Amy věděla, že její projev vděčnosti, jímž by laskavost oplatila, už byl načase dávno, ale i když o něm přemýšlela celé týdny a měsíce, pořád ji nic nenapadalo. Nic, co by jí připadalo dostatečné.

Podívala se na kuchyňské hodiny. Bylo docela brzy, a přesto otevřela lahev vína, kterou koupila speciálně na dnešek, a chvíli ji nechala dýchat. Otevírání lahve vína a tichý přípitek na Tashu spojený se sledováním filmu *Čarovný duben* na dévédéčku byl rituál, jímž Amy pokaždé ukončovala tento den. S tím filmem ji seznámila Tasha a mockrát se na něj společně dívaly.

Když se objevily titulky, vypnula Amy přehrávač, nalila si poslední sklenku vína a otevřela notebook. Motala se jí hlava, nejen z vína, které vypila, ale i z toho, že dostala skvělý nápad, jak může něco vrátit. Konečně poděkovat vesmíru za příznivý osud.

Děj filmu, který právě viděla, se odehrává ve dvacátých letech minulého století a líčí životní příběhy čtyř žen, které se neznaly a svedl je dohromady inzerát na dovolenou v italském zámku.

Amy se rozhodla, že její projev laskavosti začne také inzerátem. Ne v novinách, ale v sociálních médiích jednadvacátého století.

Jste žena, která touží strávit nějaký čas na klidném místě? Nebo prostě jen potřebujete dovolenou?

Odpovězte na následující otázku: Kdo napsal knihu Čarovný duben? A nanejvýš sto slovy popište, se kterou postavou se nejvíc ztotožňujete a proč potřebujete vyhrát soutěž o dovolenou (od 6. do 16. června) v penzionu nacházejícím se na venkově za francouzskou Riviérou. Pobyť nezahrnuje cestovní výdaje, ale do Nice se dají pořídit levné letenky. Doprava z letiště a na letiště zajištěna. Datum se NEDÁ změnit a pobyt nelze převést na jinou osobu.

Soutěž končí 31. tohoto měsíce přesně o půlnoci.

Tři šťastné výherkyně budou vyrozuměny e-mailem během týdne po ukončení soutěže.

O týden později, prvního následujícího měsíce, otevřela Amy složku, ve které shromažďovala všechny příspěvky, a začala třídit odpovědi. Bylo jich celkem šedesát pět. Docela úctyhodný počet, vzhledem k tomu, že výzva byla na facebooku tak krátce. Některé z nich hned odstranila, protože odpověď na otázku nebyla správná nebo si její autorka v naději na výhru dovolené očividně vymýšlela. V jednom příspěvku bylo dokonce drze napsáno „neznám odpověď, ale potřebuji dovolenou, takže bych byla moc vděčná, kdybych vyhrála“.

Amy se dívala, jak tiskárna chrlí do přihrádky zbývajících příspěvků s očíslovanými stranami od jedné do padesáti sedmi. Potom roztrhala jeden papír na malé kousky, které také očíslovala od

jedničky po padesát sedmičku, vložila je do hluboké formy na pečení s víkem a pár vteřin jí divoce třásla. Pak opatrně sundala víko, pevně zavřela oči a vytáhla tři útržky. Když otevřela oči a podívala se na ně, zjistila, že vybrala čísla 13, 27 a 41.

Vzala vytištěné stránky a našla ty, které se shodovaly s čísly.

Číslo 13 byla Vicky Lewisová z Londýna.

Číslo 27 byla Chelsea Newmanová z Bristolu.

Číslo 41 byla Matilda Richardsonová, také z Bristolu.

Amy otevřela notebook a poslala všem třem ženám e-mail s dobrou zprávou. Splácení přízně osudu právě započalo.

Vicky Pinehillová, rozená Lewisová, měla toho večera dům jen pro sebe. Teď, když byly děti starší, chodily ven a žily své životy, se to stávalo několikrát týdně. Zpočátku jí připadalo divné, že je sama a nikde nikdo. Že má volno a může dělat, co chce. Tom i Suzie už pracovali a ona měla stále víc času, který patřil jenom jí. Anthony navrhoval, ať ho využije k tomu, aby se více zapojila do aktivit volebního obvodu a vzala na sebe ještě víc jeho papírování. Prostě se stala manželkou politika na ještě větší úvazek. Vicky Anthonyho samozřejmě podporovala, jak jen mohla, ale představa, že by měla převzít větší odpovědnost, se jí nijak nezamlouvala. Politika byl jeho život, ne její.

Navíc je třeba podotknout, že ani Anthony zjevně nebyl poslední dobou moc šťastný. Počáteční nadšení, jež prožíval v den, kdy vyhrál své křeslo a slíbil, že „pro všechny udělá jen to nejlepší“, postupně vyprchalo. Vicky se domnívala, že ho udolala hromada byrokracie, s níž se musel den co den potýkat. Kdyby se ujala větší části jeho úředních záležitostí, mohl by se naplno soustředit na věci, které pro něj byly důležité. A ona by dál vázla ve stereotypu, přestože začínala cítit stále silnější touhu z něj uniknout.

Vicky si povzddechla. Po tolika letech, kdy byla matkou a manželkou, by snad konečně mohla na řadu přijít ona, ne? Uvědomila si, že chce být zase Vicky Lewisovou. Najít dívku, jíž kdysi bývala. Posbírat kousky života, které zahodila, když otěhotněla a provdala se za Anthonyho. Krátký vstup do světa knih a jejich vydávání se jí po studiu na univerzitě líbil, ale teď cítila, že se do něho nejspíš

nechce vrátit. Alespoň ne stejným způsobem. Vždycky toužila psát a už dlouho měla námět na román. Dokonce si začala zaznamenávat věty a scény do zápisníku, který měla ukrytý v kabelce, ale kdykoli měla volnou chvíli, stejně si říkala, že se musí věnovat mnohem důležitějším věcem.

Zadávala se do dřevěné skříňky pod televizí, ve které měli sbírku dévédéček. Před pár dny viděla na facebooku reklamu na soutěž, v níž se dala vyhrát báječná dovolená v ústraní na jihu Francie. Soutěžní otázky jí připomněly film *Čarovný duben*, který patřil mezi její nejoblíbenější. Anthony byl toho večera ve Westminsteru kvůli jakémusi důležitému hlasování a obě děti se šly bavit, a tak si chtěla nalít skleničku vína a ponořit se do vlídného příběhu odehrávajícího se ve světě, jenž už podle ní bohužel neexistoval. Ideální večer.

Když o dvě hodiny později postupně mizely závěrečné titulky, povzdechla si. Itálie dvacátých let musela být nádherná. Vrátila cédéčko do obalu, vzala notebook a přihlásila se na facebook. Znovu si pročítala soutěžní otázky a na okamžik zaváhala, jestli je výhra skutečná, nebo jde o podvod, jehož cílem je bombardovat lidi pochybnými internetovými stránkami nabízejícími dovolenou.

Odpověď na otázku *Kdo napsal knihu Čarovný duben?* byla jasná. Elizabeth von Arnim, o níž se říkalo, že byla milenkou H. G. Wellse.

Se kterou postavou se nejvíc ztotožňuje? Lady Caroline Desterová byla moc mladá. S Lottie Wilkinsovou? Asi trochu ano, ale ta neměla děti. Paní Fisherová byla příliš stará, takže nejvhodnější byla Rose, která trávila spoustu času s dětmi a věnovala se dobročinnosti.

Vicky se sama pro sebe usmála. Ona se věnovala dobročinnosti jen dvakrát týdně, ráno v místním charitativním obchůdku, a raději ji nechávala na Anthonym, ale plnila své rodičovské povinnosti. Každopádně měla v oblíbě Mirandu Richardsonovou, která Rose hrála, a to už od doby, kdy byla královnou v *Černé zmiži*.

Ale pořád si nedokázala pořádně odůvodnit, proč by měla právě ona vyhrát dovolenou. Ta představa v ní vyvolávala pocit sobectví a nestřídmosti. Je spousta lidí, kteří si to zaslouží mnohem víc. Lidí, kteří si nemohou dovolit odcestovat nebo kteří si potřebují užít volno. A ona prostě jen chtěla mít čas pro sebe a utřídit si myšlenky a naplánovat, co by chtěla dělat. Ne až do konce života, ale alespoň na pár příštích let.

Dovolená v ústraní by jí poskytla skvělou příležitost k promyšlení různých věcí a mohla by se soustředit na psaní a rozhodnout se, jestli opravdu dokáže napsat román. Bohužel to nebyla Itálie jako ve filmu, ale jižní Francie byla dobrá náhražka. A načasování na začátek léta bylo naprosto dokonalé. Tom a Suzie budou v práci hodně zaneprázdnění a parlament bude ještě zasedat, takže Anthony nebude mít tolik volného času, aby mu chyběla. Nebylo by na škodu, kdyby se ti tři jednou postarali sami o sebe. Možná by mohla požádat Anthonyho matku, aby přijela a chvíli u nich pobyla.

Soutěžní otázky vycházely z jejího oblíbeného filmu, takže by s ostatními nejspíš byla na stejné vlně, tedy pokud by vyhrála. Což bylo nepravděpodobné, protože za celý život nikdy nic nevyhrála. I když počkat. Jednou o prázdninách ulovila v zábavním parku plastovou kachnu a vyhrála zlatou rybku v igelitovém pytlíku, ale matka jí nedovolila odnést si ji s sebou, protože by lekla dřív, než se dostanou domů, kde by ji daly do vhodné nádoby. Vicky si vybavovala, jak celou cestu do chatky zoufale naříkala.

Ale co. Pošle příspěvek pod svým dívčím jménem, Vicky Lewisová. Jakou má šanci, že by skutečně vyhrála? Nejspíš stejně vysokou jako na výhru v loterii. Ale nešlo o nic až tak velkého a Vicky si řekla, že až nevyhraje, najde si na těch deset dní na začátku června někde na pláži levné B&B a zahraje si na Agathu Christie.

Chelsea Newmanová se po obřím krachu, jenž nastal v jejím životě, skrývala každý večer před světem ve svém malém bytě a trávila spoustu hodin na notebooku. Projížděla nekonečné stránky na facebooku, četla všechny bulvárny zprávy a bezmyšlenkovitě se přihlašovala do reklamních akcí a soutěží. Nic z toho jí nepomohlo zapomenout, jak byla hloupá a důvěřivá, když se chovala spíš jako pubertáčka než jako třiadvacetiletá žena, která má vlastní firmu. Aspoň že se o té zkáže, kterou si zatím nechávala pro sebe, nedoslechl otec a Chelsea se každou noc modlila, aby se to nikdy nedozvěděl. Dokázala si představit jeho smutek spojený s opovržením vůči jejímu chování, obzvlášť když mělo přímý dopad na podnikání. Navíc poté, co Elsie a ji tolik podporoval.

Elsie byla její nejlepší přítelkyně od studia na kuchařské škole a obě snily o tom, že založí malou, luxusní cateringovou firmu. Když jim banka po jednom letmém pohledu na jejich obchodní plán odmítla dát potřebnou půjčku, přišel otec Chelsea s nabídkou, kterou nemohly odmítnout, přestože Chelsea chtěla dělat věci po svém.

Úspěšný a chytrý podnikatel Simon Newman jim nabídl, že je bude finančně podporovat a dá jim na půl roku bezúročný úvěr, aby mohly firmu rozjet. Chelsea s tím souhlasila, až když z něj dostala slib, že nebude zasahovat do způsobu, jímž ji s Elsie povede. Doposud své slovo dodržel.

Téměř nikde svou firmu neinzerovaly a věřily, že jejich vaření je nejlepší reklamou, která se bude postupně šířit mezi lidmi. Po pouhých dvou letech si našly své místo na trhu díky rostoucí

poptávce po obědových akcích v pracovní dny a zároveň se zaměřily na příležitostné koktejlové večírky. Zaměstnaly na plný úvazek Tinu, která jim pomáhala v kuchyni, a na obědové akce najaly dvě dívky pracující na částečný úvazek. Splácely půjčku a Chelsea plánovala, že se na konci léta vystěhuje z pronájmu a koupí si byt v nové zástavbě na okraji města.

Na oslavu výročí podniku naplánoval Simon velmi drahý večer – divadelní představení, po kterém následovala večeře. Říkal jí, jak je hrdý na její úspěch. Ani jeden se nezmínil o její matce. Elsie byla samozřejmě taky pozvaná, ale v jediný večer, kdy měl Simon čas, nemohla přijít.

Seznámení s Kitem, k němuž došlo před třemi měsíci, pro ni bylo jako třesinka na dortu. Byl vysoký blondák a snad až příliš atraktivní. Chelsea se pořád štípala, aby se přesvědčila, že se na ni opravdu usmálo štěstí. Zbožňovala ho a nemohla uvěřit, že se mu také tolik líbí. Pracoval jako zástupce nakladatelství a hodně cestoval, takže se samozřejmě nevidali tak často, jak by Chelsea chtěla. Ale Kit jí každý večer posílal textovky nebo jí volal, díky čemuž byla schopna vydržet od jedné schůzky k druhé.

Její osobní život byl plný štěstí, ale dělala si stále větší starost o Elsie. Navenek byla pořád stejná, ale Chelsea vycítila, že ji něco sužuje. Něco, o čem Elsie odmítala mluvit, kdykoli ji k tomu Chelsea vybídla. Prostě jen pokrčila rameny a prohlásila, že je všechno v pořádku. Chelsea věděla, že brzy bude muset trvat na tom, aby si společně sedly a Elsie jí vysvětlila, co ji trápí. A jen upřímně doufala, že Elsie nechce odejít. Úspěch podnikání závisel stejnou měrou na obou a Chelsea pochybovala, že by všechno zvládala úplně sama.

Roztržitě projížděla facebook, až spatřila další soutěž, tentokrát o bezplatnou dovolenou v jižní Francii. Klikla na ni, aby zjistila detaily. O knize ani filmu s názvem *Čarovný duben* nikdy neslyšela,

ale stačilo pět minut strávených na internetu a google jí poskytl jméno autorky, seznam postav a stručný obsah, který byl podle jejího názoru dost starodávný. Jedinou postavou, s níž se mohla ztožnit, byla lady Caroline Desterová, protože jí připadala nejmladší.

Pokud šlo o otázku, proč potřebuje dovolenou, bylo to velmi snadné. Prostě napsala: „Totálně jsem si zpackala život a teď potřebuju zmizet, vzpamatovat se a dát se do kupy.“ Rychle si to po sobě přečetla a stiskla enter. Nejspíš nevyhraje, ale snít o dovolené na jihu Francie bylo lepší než utápět se v zoufalství, které právě cítila.

Kdyby se jí před týdnem někdo zeptal, jak jde život, nadšeně by odpovíděla: „Super, skvěle.“ A byla to pravda. Ale pak se všechno bez varování rozpadlo na kusy.

Byl pátek, doba oběda, a společně s Elsie vzaly dost pozdní objednávku na zajištění slavnostního pohoštění v jedné z prestižních kancelářských budov na nábreží poblíž centra. Afektovaný ženský hlas jí vysvětlil, že jde o překvapení pro prodejní tým po nejúspěšnějším měsíci v celé éře firmy.

„Doufám, že máte volno. Byly jste mi vřele doporučeny, a jestli jste tak dobré, jak se říká, mohly byste nám catering zajišťovat pravidelně. Akce pořádáme často.“

„Je to na poslední chvíli a na tento pátek už máme objednávku na slavnostní oběd,“ řekla Chelsea a vůbec se jí nelíbilo, že by měla odmítnout někoho, kdo by se mohl stát pravidelným zákazníkem. „Ale můžeme vám dodat spoustu obložených mís a šampaňské. Naše základní cena pro dvacet lidí je...“

„Pro mě není důležitá cena, ale kvalita,“ přerušila ji žena. „Chci to nejlepší. Do půl jedné buďte v kanceláři a mějte všechno připravené k servírování.“

Chelsea se chystala slušně rozloučit, ale zjistila, že žena už horov ukončila. Co to mělo být? Dá vědět necelé dva dny předem,

a ještě je nepříjemná. Třeba má jen špatný den. Jestli bude stejně protivná i v pátek, až se uvidí osobně, bude ten catering pro ni určitě poslední. Takové klienty nepotřebují.

V pátek dopoledne dorazily Chelsea a Elsie do budovy firmy s předstihem a přátelská recepční je zavedla do společenské místnosti. Chelsea byla moc ráda, že Elsie je zase jako dřív a vesele jí vypráví o party, na které byla včera večer a seznámila se na ní s Angusem, který se jí moc líbí a o víkendu se mají sejít. Ve 12:25 bylo jídlo na stolech a v kbelících se chladily lahve šampaňského. Ta nepříjemná žena se bohudík zatím neobjevila.

V půl jedné strčila hlavu do dveří recepční. „Všichni jsou na cestě.“

O pár minut později byla místnost plná lidí a Chelsea s Elsie nalévaly drinky a roznášely pohoštění.

Chelsea podala sklenku šampaňského jedné ženě, která jí poděkovala a pak se otočila k muži stojícímu vedle ní. „Kdepak je šéfk a její zlatý hoch? Copak neoslavujeme jeho prodejní úspěchy?“

Muž pokrčil rameny. „Dveře kanceláře jsou zamčené. Asi oslavují jako obvykle. Nechápu, jak to může snášet.“

Žena se málem zadusila drinkem. „Nech toho. Je to jeden z důvodů, proč se vzali. Ona je opravdová nymfomanka. A on jí s radostí vyhoví, hlavně když je celý týden pryč.“ Potom žena popadla rybí koláček s cibulkou a odešla.

„Nymfomanka? Nemají na mysli tu protivnou ženskou, vid’?“ zašeptala Chelsea Elsie, když opatrně otevírala další lahev šampaňského.

Za necelou minutu vkráčela do místnosti rázná blondýna a hluk v místnosti se rázem ztišil.

„Všechny zdravím. Chris tu bude za chvíli. Vůbec netuší, že je podnětem k uspořádání této oslavy,“ prohlásila a pak se zadívala

na Chelsea s Elsie a na stůl s pohoštěním. Vzápětí se k nim vydala. „Vypadá to skvěle,“ řekla. „Já jsem Marcia a dám si skleničku šampaňského, prosím. Která z vás je Chelsea?“

„To jsem já,“ řekla s úsměvem Chelsea a podala jí sklenku. „Pořádně si to užijte.“

„To mám v úmyslu. No vida, Chrisi, už jsi tady. Napadlo mě, že si za tenhle týden zasloužíš překvapení,“ pravila Marcie, když se otočila k manželovi, jenž se objevil po jejím boku. „Já vím, že už sis dal tuhle obsluhu, ale klidně si dej i trochu šampaňského a jídla. Ty nemáš hlad? Čím to bude?“

Obrátila se k bledé Chelsea, která svírala okraj stolu, aby neupadla, a zírala na muže, jehož znala pod jménem Kit.

„Málokdy spojuji byznys se zábavou, ale v tomto případě jsem učinila výjimku,“ dodala Marcia. „Takže, dvě věci. Za první, držte se dál od mého manžela. A za druhé, neobtěžujte mě fakturou za dnešní oběd, protože nemám v úmyslu vám zaplatit. Jestli chcete, můžete mě žalovat, ale pochybuji, že to uděláte.“ Poté Marcia trhla hlavou směrem ke Kitovi a odplula.

Zkoprnělá Chelsea se jen mlčky dívala, jak Kit, aniž by se ohlédl, spěchá za svou manželkou, a potom se zhroutila pod tíhou strašné situace, která se právě odehrála.

Na samém konci ledna uklouzla Matilda Richardsonová na zledovatělém chodníku před knihovnou a zlomila si kotník, což znamenalo, že musela sedět doma a měla spoustu volného času. Už jí nedokázal zvednout náladu dokonce ani výhled na rozlehlou zeleň Downsů a na Cliftonský visutý most, který byl hlavním důvodem, proč s Williamem ten byt koupili. Ale nejvíc jí vadilo, že je závislá na druhých.

Věděla, že se jí příliš nedaří skrývat podrážděnost vůči její sousedce. Sheila byla v podstatě hodná, ale panovačná, a Matilda nebyla nadšená, že se na celé týdny ujala jejího každodenního života. Samozřejmě byla Sheile opravdu vděčná. Bez ní by byl život se zlomeným kotníkem mnohem obtížnější, ale touha po nezávislosti jí bránila požádat kohokoli o pomoc. Výjimkou byl její syn Josh, ale ten pracoval ještě měsíc či dva s ochránářskou organizací Sea Shepherd, a tak se musela podvolit starostlivé Sheile, i když měla výčitky, že přijímá všechno, co pro ni udělala.

Před úrazem se s Sheilou moc nepřátelila. Byly nanejvýš známé. Po smrti Williama si občas daly kávu, když se náhodou potkaly v obchodním centru. Ale nebyly přítelkyně, které si povídají o něčem důležitějším než o počasí a o stavu země pod vedením neschopné vlády.

Matilda měla od školních časů jen pár blízkých přítelkyň. Představa, že se jde s děvčaty bavit, ji nikdy nepřitahovala a určité by se raději obešla bez oné příslovečné vypůjčené cukřenky, než by zaklepala na sousedčiny dveře. Právě proto neměla nejlepší

přítelkyni, kterou by mohla přivolat, když se ocitla v nesnázích, ale Sheila tu roli ochotně přijala. Matilda se rozhodla, že jakmile bude moct chodit a život se zase zaběhne do starých kolejí, koupí jí hezký dárek. Běžná rutina, povzdechla si Matilda. Problém právě byl, že už před zlomeným kotníkem byla její běžná rutina poněkud nudná a nepodnětná.

Během manželství ani ona, ani William necítili potřebu mít kolem sebe velký kruh lidí a raději byli jenom spolu nebo s Joshem, pokud byl doma. Ale když ovdověla, cítila se velmi osaměle a teď byla navíc naprosto nečekaně nucena být doma, měla spoustu času a nemohla dělat nic jiného než číst a dívat se na dévéděčka, což ji přimělo zamýšlet se nad zbytkem života. Jejímu jedinému synovi Joshovi bylo dvacet osm a zatím to nevypadalo, že by se chtěl usadit a mít rodinu, takže babičkovské povinnosti ji v nejbližší době zřejmě nečekaly.

Její rozjímání přerušilo zaklepání na dveře a dovnitř vtrhla už podruhé toho dne Sheila.

„Čas na kafe. Přinesla jsem nám kousek ořechového dortu s kávovým krémem, který jsem upekla včera večer. Snad ti bude chutnat,“ prohlásila a položila ták na stůl před Matildu.

„Děkuju,“ řekla Matilda tiše, aby nezasténala, a vzala si talířek. „Jestli mě budeš takhle krmit každý den, budu jak stodola.“

„Nesmysl, vždyť jsi drobek. Hlavně ve srovnání se mnou,“ povzdechla si Sheila a zadívala se na své baculaté tělo.

„Až se uzdraví,“ řekla Matilda a ukázala na černou ortézu, kterou měla místo sádry, „co kdybys se mnou šla občas na procházku?“ To, že musela vynechat své každodenní procházky po Downs, jen umocňovalo její pocit marnosti.

„To by bylo fajn,“ pravila Sheila váhavě. „Pamatuješ ten film, který jsi mi půjčila minulý týden? *Čarovný duben*?“

Matilda přikývla. „Říkala jsi, že se ti moc líbil.“

„To jo. Zbožňuju takové hezké historické příběhy. Včera byla na facebooku soutěž. Viděla jsi ji?“

„Ne.“

„Všechny otázky se týkaly toho příběhu.“ Sheila se odmlčela. „Tak jsem na ně odpověděla.“

„Dobře jsi udělala. Co se dá vyhrát?“

„Desetidenní dovolená v červnu v penzionu na jihu Francie.“

„To zní skvěle. Doufám, že vyhraješ. Po všem, co jsi pro mě udělala, si tu dovolenou opravdu zasloužíš,“ prohlásila Matilda.

„Nebyla by pro mě. Já bych na takové místo asi nemohla jet. Přihlásila jsem se tvým jménem.“

Matilda se udiveně zadívala na Sheilu. „Cože?“

„Mohla bys tam příjemně dokončit rekonvalescenci. Šance, že vyhraješ, je hodně malá, to je mi jasné, ale napadlo mě, že ti to stejně radši řeknu.“

„Jak zněly otázky?“

„Jak se jmenuje autorka, se kterou postavou se ztotožňuješ a proč potřebuješ dovolenou. Na tu poslední jsem odpověděla, že žiješ sama, máš zlomený kotník a opravdu se musíš dát do kupy, a pak jsem dodala, že *Čarovný duben* je tvůj oblíbený film.“

Matilda se nemusela ptát, kterou postavu jí Sheila vybrala. Určitě povýšenou paní Fisherovou, se kterou málokdo vycházel.

Povzdechla si. „Jak říkáš, je hodně nepravděpodobné, že bych vyhrála, ale děkuju, že jsi na mě myslela. Je v konvici ještě trocha kávy?“

Bylo to sice hodně nepravděpodobné, ale toho dne, kdy Matildě řekl doktor, že kotník je v pořádku a jen musí být pár týdnů v klidu, vletěla Sheila do bytu a mávala kusem papíru.

„Ty jsi vyhrála! Pojedeš na dovolenou do jižní Francie.“

PRVNÍ DEN DOVOLENÉ

6. ČERVNA

Amy zastavila ve vícepatrovém parkovišti, přešla hlavní silnici a pak seběhla po dlouhém kovovém schodišti, které vedlo přes zakryté tržnice do Cannes. Poslední měsíce měla dost práce s pravidelnými hosty, ale dnes nastal den, kdy měly přijet vítězky soutěže.

Když Amy vešla do tržnice plné lidí, usmívala se. To místo doslova milovala. Moc ráda tu nakupovala a proutěný košík, který měla pověšený přes ruku, se pomalu plnil místními produkty. Líbila se jí různorodá nabídka potravin. V tržnici milovala... úplně všechno. Po pěti letech ji znali všichni prodejci. Vždycky se snažila nenakupovat u velkých komerčních stánků, a zaměřovala se na ty menší, za jejichž stoly stály staré paní a nabízely vlastní husté polévky. Pierre, zahradník, kterého zdědila s vilou Belle Vue, sám pěstoval většinu jejich zeleniny – brambory, cibuli, cukety, papriky a všechny druhy letních salátů, ale v tuhle část roku kupovala od jedné paní uprostřed tržnice chřest, rukolu, květy cukety, růžový česnek a nejčerstvější a nejšťavnatější maliny na světě. A pak tam byl stánek se sýry, v němž měli brie a nejkrémovější mozzarellu z buvolího mléka, kterou kdy ochutnala.

Amy procházela tržnicí a v duchu si říkala, co všechno potřebuje koupit. Zastavila se před stánkem s pečivem pro tři bagety, kulatý bochník kváskového chleba a kousek olivového chleba. Když měla všechno ze seznamu, vydala se do kavárny na ulici poblíž horní části tržnice. Pokaždé než zamířila domů, dala si tam espresso a skvělé pečivo ve tvaru palmového listu.

Seděla před kavárnou, pozorovala lidi a v myšlenkách byla u tří neznámých žen, jež vyhrály soutěž, kterou tak impulzivně vypsal. Nebyla tahle idea, inspirovaná postavami z jejího oblíbeného filmu, tak trochu praštěná? Opravdu ty tři vítězky potřebují poklidnou pauzu, kterou jim chce dopřát? Budou vůbec rozumět tomu, proč chce pro někoho cizího udělat dobrý skutek? Možná měla požádat své pravidelné hosty, ať jí řeknou o někom, kdo si zaslouží dovolenou.

A co když spolu ty tři ženy, které vybrala, nebudou vycházet? V tom případě jim bude následujících deset dní připadat jako deset týdnů. Z jejich příspěvků se nedalo moc vyčíst a podle e-mailů, které si následně vyměnily, zřejmě nebudou mít mnoho společného. E-maily Vicky a Chelsea na její zprávu říkající, že „vyhrály dovolenou“, byly plné nadšení a překypovaly díky. Reakce Matildy připadala Amy trochu odměřená, ale věta „nesmírně se těším“ ji ujistila, že ji výhra opravdu potěšila.

Amy popíjela kávu a modlila se, ať jsou všechny spokojené, včetně ní. Upřímně si přála nějakým způsobem poděkovat a oplatit vše, čeho se jí dostalo, a věděla, že Tasha by s tím, co dělá, souhlasila. A navíc se to už nedalo zrušit. Odpoledne pojede na letiště, aby všechny vyzvedla. Vicky Lewisová měla přiletět z Londýna v 15:30. Matilda Richardsonová a Chelsea Newmanová letěly z Bristolu a přílet byl v 16:15. Amy se rozhodla, že přivítá Vicky, vezme ji na kávu a společně počkají na ty dvě. A potom všechny odjedou do vily.

Amy se zkříženými prsty doufala, že ten den nebudou žádné stávky nebo zpoždění, jež by zkomplikovala její skvěle vymyšlené plány.

*

O pár hodin později čekala Amy v příletové hale v Nice s první cedulkou, na níž bylo napsáno „Vicky Lewisová“. Neklidně se dívala na lidi, kteří přicházeli ze zavazadlové zóny, a v duchu se modlila, ať spolu všechny vycházejí a ať jim vila Belle Vue učaruje.

Když Vicky procházela příletovou halou, získala si okamžitě Amyiny sympatie. Byly přibližně ve stejném věku a cítily duševní spříznění.

„Ahoj, Vicky. Já jsem Amy,“ uvítala ji a napřáhla ruku.

„Ahoj, Amy, dárkyně dovolených. Ani nedokážu slovy vyjádřit, jak jsem šťastná, že jsem tady,“ řekla Vicky s úsměvem, když si potřásaly rukama.

„Já jsem taky šťastná, že jsi tady,“ prohlásila Amy a usmála se. „Let byl v pořádku? Napadlo mě, že si spolu dáme kávu, zatímco budeme čekat na ostatní. Nevadí ti ten kufr? Nechceš ho radši dát do auta?“

„Budeme muset čekat dlouho?“

„Ne. Něco přes půl hodiny,“ odpověděla Amy.

„Tak si dáme kávu, prosím. S mým kufrem se dobře manévruje.“

V kavárně si našly místo, z něhož byl dobrý výhled do haly, a Amy řekla Vicky pár věcí o penzionu a o okolní oblasti. Potom se zadívala na tašku s notebookem připevněnou ke kufru.

„V tvém e-mailu stálo, že potřebuješ čas pro sebe, abys přemýšlela o budoucnosti, a že chceš zkusit psát,“ řekla Amy. „Doufám, že čas strávený v Belle Vue ti pomůže s obojím.“

Vicky si povzddechla. „Taky doufám. Když jsi mi poslala tu zprávu, nemohla jsem uvěřit, že jsem vyhrála. Upřímně řečeno, cítím se trochu provinile, že jsem to přijala, ale tahle dovolená nemohla přijít v lepší čas. Děti jsou už dospělé, takže mám spoustu volna, a chtěla bych udělat něco pro sebe, místo abych se zabývala nesmyslnými věcmi.“ Zadívala se na Amy. „Můj manžel Anthony se mě

snaží přesvědčit, abych se v jeho volebním obvodu angažovala víc, než bych chtěla. Nechápe, proč se mi do toho nechce. Zatraceně!“ Vicky pohlédla na Amy. „Prosím, neříkej ostatním, že můj manžel je politik. Když se lidé dozvědí, za koho jsem se provdala, chovají se ke mně jinak. Bohudík si občas můžu užívat chvíle soukromí, když používám své dívčí jméno.“

„Tvé tajemství je u mě v bezpečí,“ ujistila ji Amy a doufala, že na ní Vicky nepoznala, jak okamžitě začala přemítat, kdo je její manžel. Nebo jestli je ve vládním kabinetu. „Já vím, že jakmile se naskytne příležitost, mívají manželé ve zvyku něco předpokládat a činit rozhodnutí, na která nemají právo.“ Než Vicky mohla promluvit, Amy rychle pokračovala. „Tedy já už manžela nemám. Opustila jsem ho přibližně v době, kdy mi teta Tasha zanechala Belle Vue.“

„Díky,“ řekla Vicky, které se zjevně ulevilo, ale nechtěla dál rozvádět záležitost týkající se Amyina bývalého manžela. „Říkala jsi, že ostatní přiletí z Bristolu? Podle tabule letadlo právě přistává.“

„V tom případě je čas na seznamování a vítání,“ prohlásila Amy a potom vstala a sáhla po cedulkách se jmény.

„Půjdu s tebou.“ Vicky vyskočila a vydala se za Amy.

Matilda a Chelsea procházely spolu příletovou halou. Matilda se opírala o hůl a o Chelsea, jejíž batoh byl s Matildiným kufrem na vozíku. Když Amy viděla, že Matilda má hůl, povzdechla si a v duchu doufala, že pro ni nebude problém pohybovat se po domě a po jeho okolí, kde bylo pár schodišť. Bohudík přidělila Matildě „Fitzgeraldův“ pokoj, jenž byl v přízemí a jeho francouzská okna vedla přímo na boční terasu.

Amy představila sebe a Vicky Matildě a Chelsea a potom opustily letištní halu. Když šly k autu, Chelsea nasála vzduch. „Co tu tak nádherně voní?“

„To jsou eukalypty,“ odpověděla Amy a ukázala na vysoké stromy, které lemovaly parkoviště a okolí letiště a poskytovaly stín. „Už nevím, jaký je tohle druh, ale když listy zahřejí sluneční paprsky, vydávají úžasné aroma.“

„Obloha je nádherně modrá,“ řekla Vicky. „Úplně jiná než ta, kterou jsem viděla ráno v Londýně. A je teplo.“

Když naložily věci do auta a Vicky s Chelsea přiměly Matildu, aby se posadila dopředu a natáhla si nohu, zamířila Amy zpátky k Belle Vue. Soustředila se na cestu a doufala, že ty tři si budou povídat a postupně se poznávat, ale všechny nadšeně pozorovaly Středozemní moře na jedné straně a vily a další domy na druhé.

Po půl hodině odbočila na příjezdovou cestu a ženy poprvé spatřily vilu Belle Vue, svůj domov na následujících deset dní.

Chelsea spontánně pronesla: „Páni.“

„To je krásné místo,“ řekla Vicky a zadívala se na dům v provenzálském stylu s terakotovými střechami v různých výškách, jehož přední a boční zdi zdobila bujně kvetoucí fialová bugenvilea.

„Máš nádherný domov,“ dodala Matilda. „Myslím, že tady se budeme mít jako v ráji.“

„A kdo je tohle?“ zeptala se Chelsea a předklonila se, aby pohladila bílé chlupaté klubko sršící energií.

„To je Lola. Zdělila jsem ji s vilou,“ odpověděla Amy. „Údajně je to čistokrevná boloňská fenka, ale podle mě má navíc geny bůhvíodkud.“

„Ať je to jakkoli, je úžasná,“ řekla Chelsea. „Líbí se mi, jak je střapatá.“

„Pojďte se mnou, ukážu vám vaše pokoje,“ prohlásila Amy. „Všechny jsou pojmenované po slavných lidech, kteří jsou nějak spojeni s jižní Francií. Matisse, Fitzgerald, Hemingway, Piaf a tak

dále. A ty, Lolo, zůstaneš venku,“ dodala Amy přísně. „Nesmí do pokojů, ale občas se jí tam podaří nějak proklouznout.“

O deset minut později jim postupně ukázala jejich pokoje, ve kterých byly tácy s čajem a kávou, a když jim sdělila, že ve čtvrt na osm se podává na hlavní terase v průčelí domu aperitiv a ve tři čtvrtě na osm bude večeře, odešla, aby si mohly vybalit věci.

*

Matilda se ponořila do proutěného křesla důmyslně umístěného tak, aby z něj byl výhled ven, a spokojeně vydechla. Pokoj byl nádherný a francouzské okno vedlo na terasu, z níž viděla jasně modrou oblohu nad zelenou zahradou a azurově modrou hladinu Středozemního moře s pobřežní čarou na horizontu.

Když jí Sheila sdělila, že vyhrála dovolenou, snažila se ji přesvědčit, aby jela ona.

„Nemůžu. Je na tvoje jméno a pravidla jasně říkají, že výhra není převeditelná na někoho jiného.“

Nakonec se přestala s Sheilou dohadovat a v odpovědi na Amyin e-mail napsala, že přijímá. A teď tu byla a těšila se, jak bude relaxovat a užívat si volno a snad si i najde nové přátele. Chelsea byla velmi ochotná a milá, když se setkaly v odletové hale v Bristolu a zjistily, že obě vyhrály pobyt ve vile Belle Vue. Vicky vypadala přátelsky, a pokud šlo o Amy, už samotný fakt, že jim poskytla dovolenou, dokazoval, že je štedrá a pozorná žena. A navíc velmi šarmantní.

Matilda vzala do ruky knihu, která ležela na stolku umístěném hned vedle křesla. *Povídky jazzového věku* od Francise Scotta Fitzgeralda. Jedna z knih, které od něho nečetla. Věděla, že Fitzgerald často pobýval na Riviěře, hlavně ve dvacátých a třicátých letech,